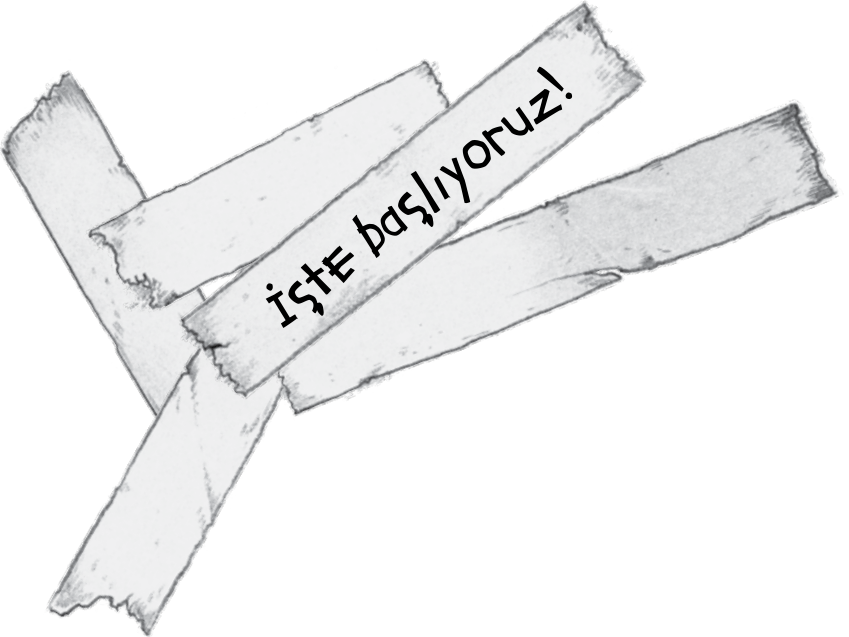

Bana, benden daha çok inanan,
bütün editörlerin en iyisine teşekkürler.

Ayrıca o güzel “lahana şiiri” için
oğlum Dennis’e de teşekkürler.

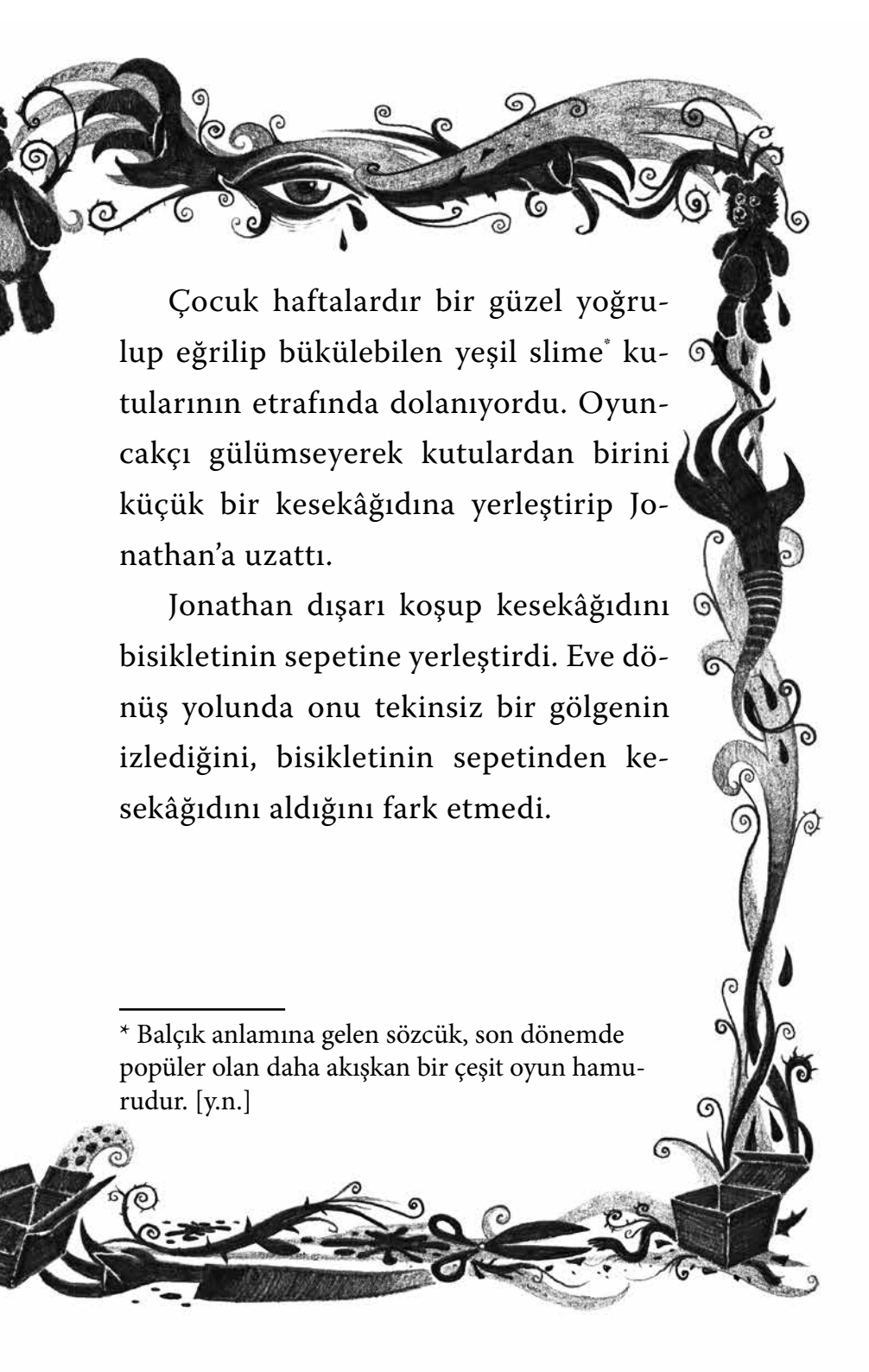
Dünya Tersine Dönmeden İki Gün Önce...

Jonathan uslu durmuştu. Bayan Dilewski için büfeden bir gazete almıştı. Bayan Dilewski bunun karşılığında ona elli kuruş vermişti... Elli kuruş!

Jonathan hemen eve koşup domuzcuk kumbarasını kırdı. Elindekileri sayınca sevinçten hoplayıp zıpladı. Yeterli parası vardı artık! Nihayet!

Bozuk paraları pantolonunun cebine doldurdu, bisikletine binip oyuncak dükkânının yolunu tuttu. Parayı kuruşu kuruşuna tezgâha dizdi.

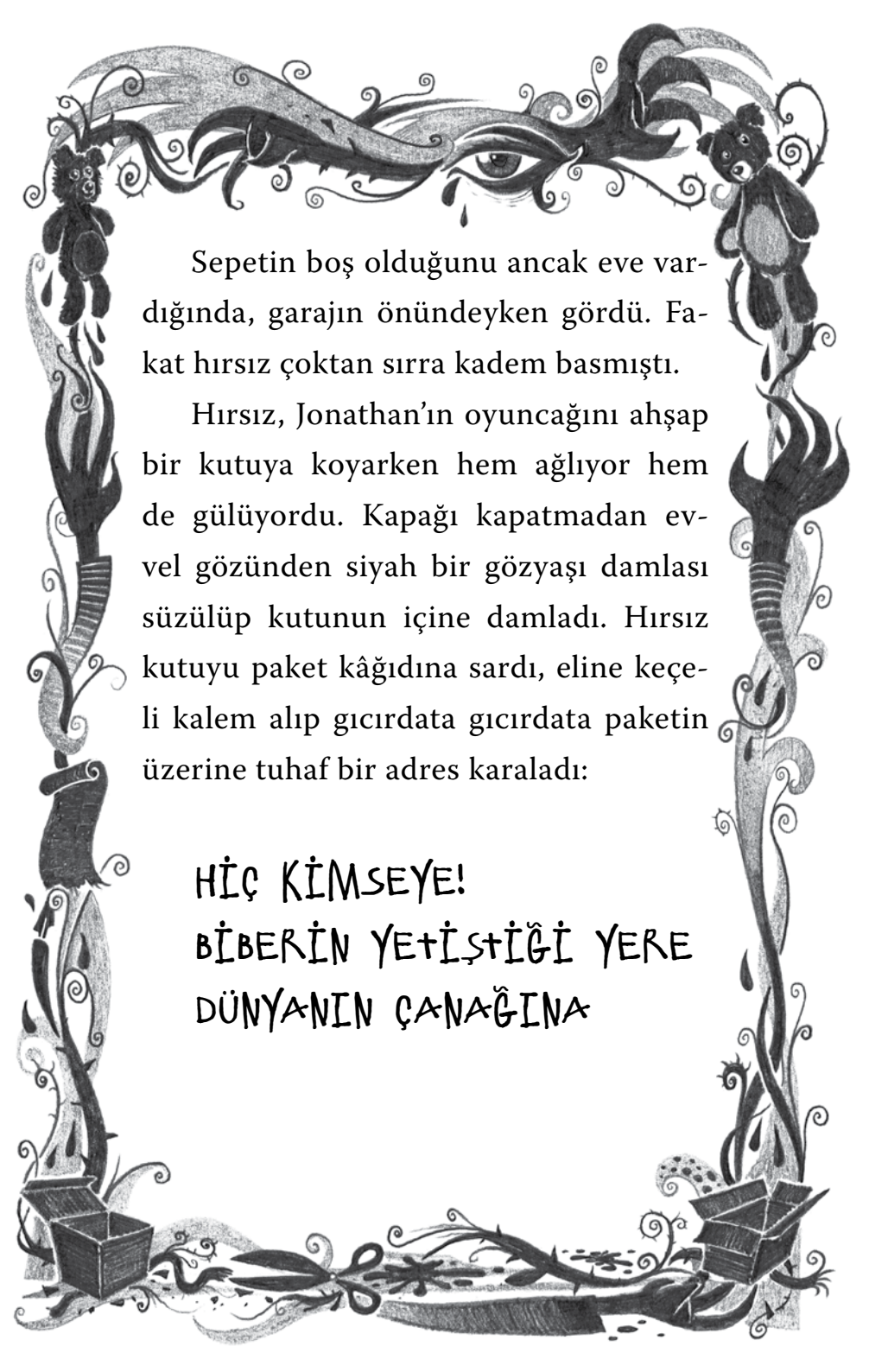
Bay Siebzehnrübel'in, Jonathan'ın ne istediğini sormasına gerek yoktu. Çoktan biliyordu.

Çocuk haftalardır bir güzel yoğrulup eğrilip bükülebilen yeşil slime* kutularının etrafında dolanıyordu. Oynakçı gülümseyerek kutulardan birini küçük bir kesekâğıdına yerleştirip Jonathan'a uzattı.

Jonathan dışarı koşup kesekâğıdını bisikletinin sepetine yerleştirdi. Eve dönüş yolunda onu tekinsiz bir gölgenin izlediğini, bisikletinin sepetinden kesekâğıdını aldığını fark etmedi.

* Balçık anlamına gelen sözcük, son dönemde popüler olan daha akışkan bir çeşit oyun hamurudur. [y.n.]

Sepetin boş olduğunu ancak eve vardığında, garajın önündeyken gördü. Fakat hırsız çoktan sırta kadem basmıştı.

Hırsız, Jonathan'ın oyuncaklarını ahşap bir kutuya koyarken hem ağlıyor hem de gülüyordu. Kapağı kapatmadan evvel gözünden siyah bir gözyaşı damlası süzülüp kutunun içine damladı. Hırsız kutuyu paket kâğıdına sardı, eline keçeli kalem alıp gıcırdata gıcırdata paketin üzerine tuhaf bir adres karaladı:

**HİÇ KİMSEYE!
BİBERİN YETİŞTİĞİ YERE
DÜNYANIN ÇANAĞINA**

1. Bölüm

YENİ BİR PAKETÇİK

İşte yine!

Nemo'nun yüreği hopladı. Gözlerini ayaklarının dibindeki paspasa dikti. Tam evden çıkıyordu ki az kalsın paketçiğe takılıp düşecekti.

Paket kâğıdının üzerinde kalın, kocaman harflerle, "SAKIN AÇMA" yazıyordu. Altında da: "Yapıştır!"

Nemo pakete dokunmadan eve geri koştu. Telaşla telefonu kapıp bir numarayı tuşladı. Telefon ancak yedinci çalıştan sonra açıldı.

Nemo daha adını söyleyemeden Ada, "Selam Nemo" dedi. Belli ki numarasını kaydetmişti, bunun da tek anlamı olabilirdi: Nemo çoktan Ada'nın hayatının değişmez bir parçası olmuştu. Nemo sevindi. Ne de olsa Ada bü-

tün sınıfın en hoş kıızıydı. Ayrıca en güzeliydi. “Bana gelebilir misin?” diye sordu Nemo. “Hemen şimdi?”

Ada, “Maalesef” dedi üzgünce. “Şu an bizim evde parti var. Annem 40. yaş gününü kutluyor.”

Nemo arkadan neşeli bir caz müziği duydu. Ayrıca mırıltılar ve tek tük kahkahalar da geliyordu.

Birinin, “Ada, bana yağdım edeğ misin?” diye seslendiğini işitti. Belli ki konuşan, Ada’nın Fransız bakıcısıydı. “İçecekler için nane toplamam geçkiyoğ! Sen de sandviçleğın içine somon koyağ mısın?”

Ada ahizeden öteye, “Hemen geliyorum!” diye bağırdı.

Bakıcı uzaktan, “Hemen geliyoğum, hemen geliyoğum” diye homurdandı. “Hemen geliyoğum deyip hiç gelmiyoğ.”

Ada yeniden Nemo’ya dönüp, “Yarın görüşeceğiz zaten” dedi. “Sinemaya gideceğiz ya. Yoksa unuttun mu?”

Nemo telaşla, “Elbette unutmadım!” dedi.

Yeni James Bond filmini izleyeceği için günlerdir sevinçliydi. Bir de karanlıkta, Ada’nın yanında iki saat boyunca oturacağı için. “Ama seni bugün görmem *gerek!*” diye haykırdı. Ancak böyle dediği için hemen pişman oldu. Aniden kızardı. Kim bilir kulağa nasıl geliyordu! *Seni bugün görmem gerek...* Sanki Ada’sız bir gün bile geçirmeye dayanamıyormuş gibi! Sanki ona deli oluyormuş gibi! Kendini incelemek için komodinin üstündeki aynaya baktı. Neyse ki Ada, dalgalı saçlarının altında turp gibi kızardığını göremiyordu o sırada.

Ada, “Sen bana gel” diye öneride bulundu. “Zaten buraya hiç gelmedin.”

Nemo düşündü. Pat diye patlayabilecek bir paketi şehrin diğer ucuna kadar taşımaya pek istekli değildi. Ama paketi tek başına amayı da istemiyordu. Fakat zerinde, “SAKIN AÇMA” yazmasına rağmen paketi olduğu gibi bırakmak da söz konusu değildi. Paket fazlasıyla macera vaat ediyordu. Sıkıcı Kent’in de birazcık mace-

raya ihtiyacı vardı. Burası öyle sıkıcıydı ki çarşamba günleri çöp arabasının gelmesi bile bir olay sayılıyordu.

Ada, “Ee, geliyor musun?” diye üsteledi.

Nemo tereddüt etti. “Ama davet edilmedim ki.”

Ada onu, “Önemli değil” diyerek yatıştırdı. “Burada o kadar çok misafir var ki bir kişi eksik ya da fazla olsa kimse fark etmez.” Sonra sordu: “Nerede oturduğumu biliyor musun?” Hemen ardından cevabını da ekledi: “Tahtakurdu Sokak, 4 numara. Çiçekçinin karşı çaprazı.”

“Tamam, biraz sonra görüşmek üzere!” Nemo vedalaşıp telefonu kapattı. Sonra ahizeyi yeniden kaldırıp Fred’in numarasını tuşladı. Fred cep telefonunu açmıyordu. Sabit hat da çalışmıyordu. “Aman ne hoş!” Nemo iç geçirip yola koyuldu.

“Selam Nemo!” Fred’in annesi koridorda, sayısız kablonun arasında duruyor, yeni şebekeyi bağlamaya çalışıyordu. Nemo neden Fred’e ulaşamadığını o zaman anladı.

“Merhaba Bayan Koch, Fred evde mi?”

“Buradayım!” Arkadaşının sesi ona kadar ulaştı.

Nemo kablo yığınının üstünden atlayıp mutfığa girdi. Fred masanın başında duruyor, büyükannesi eski bir hardal kavanozunu sıcak reçelle doldururken, o da kavanozun ağzına huni tutuyordu.

Nemo selamlaşmayı kısa keserek, “Sen de benimle Ada’ya gelir misin?” diye sordu.

“Gelemem” diye cevapladı Fred. “Bisikletimin bir tekerleği patladı. Ayrıca gördüğün gibi şu anda reçel yapıyoruz.”

“Yine mi?” Nemo, Fred’in kız kardeşine baktı, kız dizlerini toplamış, bir mutfak sandalyesinde oturuyor, bir cep aynasında kaygıyla sivilceli alnına bakıyordu. Antonia günlerdir eve kilolarca çilek taşımış, Fred’le büyükannesini reçel yapmak zorunda bırakmıştı.

“Daha fazla çilek getireyim mi?” diye sordu Antonia.

“Sakın!” diye homurdandı Fred. “Çilekten gına geldi artık.” Kapağını kapatıp kavanozu baş aşağı koydu.

“Ama gelmen gerek!” diye ısrar etti Nemo. “Önemli.”

Antonia ile Fred’in büyükannesi aynı anda, “Ne oldu ki?” diye sordular, oysa mesele onları hiç de ilgilendirmiyordu.

Nemo arkadaşını kolundan tutup koridora doğru çekti.

“Ne yapıyorsun ya?” diye söylendi Fred.

Nemo tıslar gibi, “Kırmızı alarm!” dedi. “Gitmeliyiz, hem de hemen! Antonia’nın bisikletini ödünç al!”

Fred küçümsercesine pofurdadı. “Kardeşin olmadığı çok belli.”

“O zaman izin istemeden al!” diye öneride bulundu Nemo. “Bir saat içinde geri getirirsin.”

“Tek şartla: Bana ne olduğunu söyleyeceksin. Önemsiz bir şey için hayatımı tehlikeye atmak istemiyorum.”

